

което той имъ показва, а не да го изучаватъ *изустъ* като папагали; защото щомъ дѣтето земи да учи на память (на устъ), то да си знаете, че ученіето нѣма да трѣгне успѣшно. По звучната метода треба да са *научаватъ на умъ* само казваніята (звуковетъ) на буквитъ и формата имъ (т.е. какъ са пишѣтъ), а сичко друго треба да го *разберѣтъ*, а не да го *учѣтъ*, или да го помнѣтъ. Най важната и най трудната крачка по звучната метода е първиятъ урокъ (за това и ние тѣй странно говорихме врѣхъ него). Тука най голѣмо търпѣніе са изисква отъ учительтъ; той треба да търпи до онова време додъ ученицитъ разберѣтъ, че ако произнесемъ колкото можиме скоро двата звука *ш* и *и*, то сами ще се слѣжтъ въ единъ звукъ и ще съставѣтъ — *ши*. Това тѣ треба да го *разберѣтъ*, а не да го *учѣтъ*, защото е вредно да го *учѣтъ*. Разбере ли дѣтето това нѣщо въ първиятъ урокъ, то сичко отъ тамъ на татѣкъ за него ще бѣде играчка.*)

свършено отдѣлно чисто, безъ да ги слѣжтъ въ единъ слогъ.

Сѣщото са повтаря при сѣки единъ урокъ новъ; стига само учительтъ да избира такива думи, въ които не само да влѣзѣтъ новитъ букви но още да изобразява нѣкой си прѣдметъ, който дѣйствително съществува и който може да са покаже на дѣцата, или да имъ са напиши на дѣската. На вториятъ урокъ може да имъ покаже *садило*, или да имъ го напише на дѣската и да имъ разскаже употребеніето му.

*) Учительтъ още отъ първиятъ урокъ ще забѣлѣжи, които дѣца сѣ по способни и кои неспособни. Най не-